

Fagyott álmok

És ekkor megszólalt a csengő...1908. december 16-a volt,délután két óra .A tanításnak vége volt,Léna kipirult arccal sietett le a konzervatórium lépcsőjén."Nemsokára kezdődik a hegedűóráám"- gondolta. Gyönyörű volt: barna haja kecsesen omlott vállaira, arca makulátlan, szemei őszinteséget sugároztak. Nemrég múlt 16 éves. Arisztokrata családból származott; apja francia művészszeni, anyja a cári család közeli rokona volt, így Léna már egész korán megtanulta a zene szeretetét, és az udvari etikett szabályait is. Szentpétervár előkelő részén laktak, ahol csak a legtehetősebbek éltek. Ahogy Léna kiért az iskolából, arcbőrét megcsapta a fagyos szél. A kapuhoz sietett, ahol Vladimir, a sofőr várta.

- Kezét csókolom, Léna kisasszony! Hogy telt a napja?- kérdezte, miközben előzékenyen kinyitotta a Ford T-modell ajtaját.

- Köszönöm, jól - válaszolt.

- Kérem, siessünk haza, mert háromtól hegedűórára kell mennem, és előtte még gyakorolni szeretnék.

Az autó elindult, Léna kitekintett az ablakon. Az utcán az emberek mind ámulattal néztek az autó után. A T-modell Oroszországban legalább akkora feltűnést keltett, mintha Afrika közepén autókáztak volna. Ahogy elhagyták a piacot, a távolból már jól látszott a kastély, amelyet édesanyja II.Miklós cártól kapott ajándékba.

A karácsonyra készülve a kastély gondnoka feldíszítette a kertet; mindenhol színpompás világítás fénylett, amit a szűz hó úgy tükrözött vissza, mintha tündérek táncolnának a levegőben.

- Megérkeztünk-mondta a sofőr. - Kérem óvatosan szálljon ki,egy kicsit csúszik a talaj! Vladimir fiatal kora ellenére (alig múlt huszonöt), mindig figyelmes és udvarias volt. Ezért tiszteletet és jó fizetést kapott Léna apjától, pedig ez akkoriban ritkaságba ment. Léna átszaladt a nappaliba, ahol édesapja várta, és szeretettel megölelte őt.

- Drága lányom! Édesanyáddal holnap elutazunk Moszkvába, ahol két nap múlva a Bolsoj balett Csajkovszkij Diótörőjét adja elő. II.Miklós cár meghívásának teszünk eleget.

- Jól van apuka,jó utat kívánok,érezteék jól magatokat. Add át üdvözetem a cár atyuskának is. Most mennem kell gyakorolni, háromtól óráam van.

Az apja titkon büszke volt a lányára. Már egész kiskorában megmutatkozott zenei tehetsége:12 éve hegedült, és a zeneirodalom nagyjaitól játszott."Az én lányom, az én tudásszomjammal", hangoztatta mindig,amikor a vendégek dicsérték Lénát.

- Jules!- szólalt meg a feleség,Irena,a háta mögött.

- Láttam Lénát, sietett a szobájába. Nem is ebédel velünk?

- Drágám, tudod, hogy mennyire fontos neki a zene! Hagyjuk őt. Most úgy is fel kell készülnünk az esti fogadásra.

- Raszputyin is itt lesz?

- Nos, kedvesem, ígéretet tett a múltkor, hogy tiszteletét teszi nálunk. Tudod, hogy nagybátyád, Miklós gyermeke, Alekszej cárevics milyen beteg volt,és Raszputyin mégis csodát tett. Remélem, az én köszvényemre is talál gyógyírt.

- Bízunk benne!- mondta Irena.

Nemsokára kopogtattak. A komornyik, Grigorij ajtót nyitott.

- Jó napot, kedves Masenka. Léna kisasszony fent várja magácskát a szobájában. Azt üzenete, menjen fel hozzá gyakorolni a kettős versenyt.

Masenka örömmel lépdelt be, majd felsietett a lépcsőkön. Habár régen volt egy rossz élménye a zenével kapcsolatban, mostanra kiheverte, és újra folytatta tanulmányait. Bekopogott.

- Szabad-szólt Léna. A lány belépett az ajtón. Mindig is elbűvölte a szoba látványa: hatalmas ablakok, gyönyörű függönyökkel. A sarokban díszes kandalló, barokk stílusú ágy, perzsaszőnyeg a padlón. Minden a gazdag eleganciát sugározta magából. Masenka soha nem volt irigy Lénára, hiszen ők is jól éltek az egyszerű néphez képest. Apja a konzervatórium igazgatója volt már több, mint tizenöt éve, így semmit sem kellett nélkülözniük. Miután üdvözölték egymást, kacarásztak egyet, majd gyakorolni kezdték Vivaldi kettős versenyt. A személyzet közben felkészült az esti fogadásra.

A város szélén egy elhagyott, romos házban egy árny mozgott. Folyamatosan beszélt, pedig egyedül volt az ódon falak között.

- Megbosszulom! Megteszem, mert megérdemlik - sziszegte.

- Majdnem tíz évet ültem a börtönben, hát most kiegyenlíttem a számlát!

Az árny Dimitrij Mihalovics volt. Tíz évvel ezelőtt egy neves hegedűtanár, mára már csak egy bűnös előéletű pedofil maradt belőle. Régebben a lányok hegedűtanára volt, akit Masenka apja (az igazgató) bíróság elé állította lánya molesztálása miatt. A bíróság tíz év szabadságvesztésre ítélte. Tíz évvel ezelőtt, azon az ominózus estén, amikor Masenka hét éves volt, az árny nem bírta tovább. Masenka hegedűórája végén Dimitrij nem engedte ki a kislányt a teremből, és kéjes vigyorral az arcán szép komótosan vetkőzni kezdett.

- Ne félj, kicsi Masenka, nem foglak bántani!- A kislány először nem értette, mi történik. Aztán, amikor látta a tanára nadrágját a földre hullani, már sejtette, hogy nagy a baj. Próbált segítségért kiáltani, de Dimitrij befogta a száját. Lihegve dörgölözött a lány kicsiny testéhez, miközben végigtépte a ruhát a hátán. Simogatni kezdte, de ekkor Masenka egy utolsó mozdulatra szánta el magát, amit a pánik íze itatott át; beleharapott a tanár kézfejébe és sikítani kezdett. A portás pont akkor járt arra, ellenőrizte a tantermeket. Berúgta az ajtót, és egyetlen ütéssel földre terítette Dimitrijt. A gyönyörű kislány, akinek a szépsége egy porcelánbabáéhoz volt fogható, megmenekült. De szemeinek őszinte ezüstje tíz év múltán is visszatükrözi a sebet ifjú szívében.

A fogadás pompás volt, minden rendben zajlott. Az orosz arisztokrácia szentpétervári képviselői előkelő táncot lejtettek a fényárban úszó hallban. Épp Mozart egyik briliáns darabját játszotta a zenekar, amikor Raszputyin lépett be a terembe. A zenekar lecsendesült, mindenki mereven nézte őt. Személye mindenkiben vegyes érzelmeket dúlt fel. A legfeltűnőbb rajta a szemek voltak. Pillantása átható, fagyos és lebilincselő volt, nem csoda hát, hogy sokan hitték: tényleg a jövőbe lát.

- Üdvözlétem, szép estét kívánok!- köszönt, tekintetét körbehordozva a jelenlévőkön, majd finoman meghajolt a házigazda előtt.

- Magának is hasonlót!- felelte Jules.

- Parancsol egy italt?

- Egy madeirát, ha volna kedves. - Jules intett egy pincérnek, mire az elszaladt a kívánt italért.

- S amíg az ital ideér, lekötelezne, ha velem tartana a teraszra. - mondta Jules titokzatosan, majd intett Raszputyinnak.

- Természetesen, uram. - válaszolta Raszputyin lágy és megértő hangon. Ahogy elindult Jules felé, az

idő, mintha újra peregni kezdett volna. A zenekar újra játszani kezdett. Amikor kiérték a teraszra, Jules így szólt hozzá:

- Kedves tanácsadóm! Majd ha lesz egy kis ideje később, átfáradna a dolgozószobámba? Szeretném, ha megvizsgálná a köszörvényemet.

- Természetesen méltóságos uram! - válaszolta Raszputyin alázattal.

Dimitrij eközben az asztal felett szerelt valamit, és szitkozódva tervét ismételte magában:

- Négy nap múlva lesz tíz éve, hogy lecsuktak... Tervem egyszerű, és tökéletes: három nap múlva karácsonyi koncert lesz az iskolában. Besétálok, és az egyik szertárban elhelyezem a bombát. Másnap, 20-án, amikor megszólal a csengő, a bomba felrobban, megölve mindenkit, aki megkeserítette az életemet: a portást, aki rám nyitott miközben Masenkával voltam, az igazgatót, mert ő juttatott a börtönbe, és Masenkát is, aki nem lehet az enyém, de így másé sem lesz. Milyen egyszerű a dolgom! Még szerencse, hogy az órák között nincs csengetés, csak az utolsó óra után. Így elég lesz csak arra az időpontra állítanom a bombát. Zseniális vagyok! - mondogatta magában, egyre gyorsabban, egyre hangosabban, önbizalomra lelve.

Már este tíz óra is elmúlt, amikor Raszputyin felment Jules dolgozószobájába. Mielőtt bármibe is belefoghattak volna, Raszputyin aggodalmasan így szólt Juleshez:

- Nem tanácsolom, hogy holnap Moszkvába utazzatok Irenával. Tudom, mennyire fontos az ügy, de nagy bajt látok. Sorsuk megpecsételődhet az út alkalmával! Ha hisz nekem, akkor itthon maradnak, és én ígérem, hogy meggyógyítom a köszörvényét.

Jules e szavak hallatán elsápadt, és gondolkodni kezdett, mivel tudta: a bölcs tanító jóslatai eddig beváltak. Majd megszólalt:

- Bölcs Raszputyin! Ígérem, még átgondolom a tanácsodat.

- Rendben van. A mielőbbi viszontlátásra! Köszönöm Önnek az estét, és a bőséges vendéglátást.

Jules nehezen aludt el. Egész éjjel Raszputyin nehéz szavai kavargtak fejében, de feleségének nem merte elmondani a jóslatot, mert Irena nem hitt bennük. Másnap korán indultak Léna még egyszer elbúcsúzott reggel a szüleitől. Vladimir indított, és a kocsit lassan elhagyta a birtokot. Léna elindult az iskolába. Tudta: két nap múlva nyílt nap és jól kell szerepelniük a koncerten. Nem árt, ha még addig gyakorolnak Masenkával.

Az út csúszós volt. Egyre jobban esett a hó, kövér pelyhekben.

- Megálljunk a legközelebbi városnál? - kérdezte Vladimir.

- Nem ártana, eléggé rossz az idő. Nem kell sietnünk, holnapra úgy is Moszkvába érünk.

- Értem Uram! Akkor már csak a következő városig kell kibírni.

Éles kanyar következett. A hó már befedte az utat, így a sofőr nem láthatta az út mellett tátongó szakadékot. Fékezés nélkül hajtottak a szakadékba, sikolyukat elnyelte a süvítő szél. A hó lágyan terítette rájuk az örök nyugalom fehér, hideg leplét.

Léna fáradtan ért haza. A komornyik sápadt arccal nyitott ajtót.

- Jó estét Grigorij! Mi a baj? Úgy néz ki, mintha szellemet látott volna.

- Kisasszony! Sajnálattal kell közölnöm, hogy az imént kaptam a hírt, miszerint a nagyrabecsült szülei balesetet szenvedtek Szentpétervártól nagyjából 130 km-re. - Hangja elcsuklott, de folytatta, bár tudta, hogy amit most mondani fog, az a legsúlyosabb dolog, amit egy gyermek valaha hallhat.

- A hírek szerint a szülei nem éltek túl a balesetet. -

Léna az utolsó szót már alig hallotta; teste elernyed, lelke és elméje fájdalomtól eltorzulva megadta magát. Léna összeesett, és elájult. Grigorij gyengéden a karjaiba vette, felvitte az emeletre és lefektette aludni.

Léna sokkos állapotban volt. Lázálma lehetett, mert kiverte a hideg verejték. Az álma a következő volt: Látta magát, ahogy három nap múlva, amikor kicsöngetnek, ismét találkozik szüleivel. Még soha nem érzett olyan nyugalmat, mint akkor álmában. Apja boldogan simogatta meg haját.

- Kislányom! Ugye ügyes leszel a koncerten? Büszke szeretnék lenni Rád!

- Igen apám! Szeretlek benneteket!

- Mi is szeretünk Léna! Három nap múlva találkozunk!

Léna hajnalban ébredt. Pontosán emlékezett Grigorij szavaira, és az éjszakai álmára. Tudta, biztosan érezte, hogy az álom valóra válik három nap múlva. Már csak a koncert van hátra, amin ügyes szeretne lenni, hogy apja kedvébe járjon. Felkelt az ágyból, és minden további nélkül, mezítláb, egy szál hálóingben elővette a hegedűjét, és gyakorolni kezdett. Hangszerének gyászos hangja magányosan verődött a nagy falak között.

Dimitrij még egyszer végigmormolta magában a tervét. Körbejárta az iskolát, megcsodálta a régi falakat, amik között valaha ő is tanított.

- Most újra tanítani fogok. Megtanítom, mi a legnagyobb szenvedés. - mondta mérgelődve, miközben egy nagyot rúgott a hóba. Szerette volna bent tudni már a bombát a szertárban. Izgalma kezdett elviselhetetlen lenni. Várta a holnapot.

Léna senkivel sem közölte a balesetet. Egész nap csak gyakorolt, egyre nagyobb megszállottsággal és várta a holnapot. Masenkával tökéletesítették a darabot, és megbeszélték, milyen ruhát vesznek majd fel. Későn ért haza, ahol Grigorij aggódba várta. Lefürdött és fáradtan bújt ágyba. Hamar elaludt, az éjszaka most álmok nélkül telt. Reggel boldogan ébredt. Ma van a koncert napja, holnap pedig szüleivel találkozik.

A koncert napja. Az igazgató elégedetten simította végig őszes szakállát.

”Ma minden rendben lesz. A szervezés hibátlan.”

Reggel nyolc óra volt. A fiatal diákok szüleikkel érkeztek a konzervatóriumba. A nagy előtérben első éves gimnazisták igazították útba a látogatókat. A földszinten állófogadással várták a kedves vendégeket, az emeleten már a zenéé volt a főszerep. Minden teremben más-más koncertekre készültek. Léna és Masenka az utolsó fellépő volt a 14-es teremben.

- Még szerencse, hogy nem a 13-as, az balszerencsét hozna ránk!- súgta Masenka Léna fülébe. Léna halkán felnevetett.

- Ne butáskodj! Ma semmi rossz nem történhet, hiszen tökéletesen felkészültünk.

Ez így is volt. Mind a két lány elszántsága, akarateréje és türelme korukhoz képest kimagasló volt. Tanáraik és diáktársaik is elismerték tudásukat.

- Délben kerültök sorra!- szólt az egyik tanár. A lányok fejükkel biccentettek, és visszabújtak a kotta mögé.

Az árny belépett az iskolába.

”Mindjárt dél van. Sokan mászkálnak a folyosókon, senkinek sem tűnik fel, hogy itt vagyok.

Láthatatlan vagyok. Végezni fogok mindenkivel.”

Szeretett volna hangosan, vicsorgó fogakkal nevetni. Szíve torkában dobogott, zsebében kést szorongatott, arra az esetre, ha valami hiba csúszna a számításaiba. Már éppen indult a szertár felé, amikor az emeletről ismerős neveket hallott.

- Masenka, Léna! Ti következtek!- szólta a szervező.

Dimitrij megremegett a vágyakozástól. Szerette volna utoljára látni Masenkát -aki mára szépen felnőtt- mielőtt a túlvilágra küldi.

- Egy kis zenehallgatás nem árthat. - felsietett az emeletre. Halkan besurrant a terembe, és a két lányban gyönyörködött. Léna beintett és a darab elkezdődött. Dimitrij elégedetten sóhajtott: "Vivaldi kettősversenye. Ez a legszebb mű, amit valaha is játszottam."

Ahogy teltek a percek, a közönség ámulata egyre nőtt. A két lány játéka mindenkit magával ragadott. Lehunytt szemmel játszottak; a köztük lévő harmónia tökéletes párossá tette őket.

Dimitrij arcára kiült a döbbenet. Amiről már jóideje azt hitte, lehetetlen, az most még is megtörtént. Vivaldi és a két fiatal lány játéka könnyeket csalt a szemébe. Lába remegni kezdett, szíve összeszorult, a táskát - benne a bombával- majdnem kiejtette a kezéből. Felszínre tört belőle a hajdani hegedűtanár; aki annyira szerette a zenét, aki sírt,ha valami megérintette,ha boldog volt. Az időnek tíz év kellett, hogy kicsalogassa ezeket a könnyeket belőle. Ahogy az utolsó tétel is elkezdődött, nem bírta tovább. Szíve hevesen vert, arcát beborították a könnyek.

"Ki kell mennem, ezt nem bírom tovább."

Könnyeivel küszködve Dimitrij az ajtóhoz lépett. Még egy utolsó pillantást vetett a lányokra.

Masenkát gondolatban meg is érintette. Azután kiment a teremből. Lerohant az alagsorba, megállt a szertár előtt. Itt már senki sem látta, hallotta. És ekkor végleg összetört. Sírógörccs rázta testét, elméje eltompult és kegyetlen kérdés zengett bensőjében:

"Mit csináljak?"

Már nem érezte az idő múlását, lelkéből eltűnt a tíz év.

"A zene! A csoda az, ami mindenek felett áll!"

És ekkor megszólalt a csengő...

Dimitrij feltápáskodott a hideg kőpadlóról. Már észhez tért. Letörölte könnyeit és nyugodt, békés hangon annyit mondott:

"Köszönöm. Mostmár tudom, mit kell tennem."

Léna boldogan bújt ágyba aznap este. Elégedett volt a mai nappal. A koncert jól sikerült, hibátlanul játszottak barátnőjével. Háromszoros vastapsot kaptak. De ami most ennél is fontosabb volt, Léna tudta,hogy a holnapi nap csodálatos lesz.

"Holnap csengetéskor találkozom az én drága szüleimmel."

1908. december 20-a. A nap melyet Léna három napja várt.

"Már csak pár óra. Azt fél lábon is kibírom."

A tanulás gyorsan telt, az órák peregtek. Már dél is elmúlt, amikor Dimitrij megérkezett a teázóba.

- Egy teát legyen szíves!- Amikor megkapta, lassan belekortyolt, és elmosolyodott. Közben kitekintett a fagyos tájra. Az utcák meglepően üresek voltak. Csupán a fagyos szél süvített, alig észrevehetően, maga előtt görgetve a hópihéket. A hó amit apró fehér kristályokban szórt alá az ég,magányosan takarta be a néma utakat, amit Dimitrij az ablak jégvirágai mögül figyelt.

"Milyen jó, hogy hallottam tegnap Vivaldit. Most már tudom, hogy helyesen cselekedtem."

A pincér furcsán nézett rá a pult mögül.

- Jól van Uram? Olyan sápadtnak látszik.

- Csak a hideg miatt van. Adjon még egy számvárteát. Ma már úgy sincs semmi dolgom.

”Tegnap hoztam egy döntést, ma csak nyugodtan elkávézgatok.”

„Öt perc múlva két óra! Mindjárt kicsöngetnek és találkozom velük!” - ujjongott magában Léna.

Az utolsó óra már nehezen telt. A tanár többször is rászólt, amire eddig soha nem volt példa. De a lány gondolatai csakis a találkozón járt.

”Vajon hoznak nekem ajándékot? Milyen lehetett a Diótörő bemutatója? Úgy várom, hogy megöleljem őket, és nagy puszit nyomjak az arcukra.”

Két perc van csak hátra. A tanár felírja a táblára a leckét, Léna alig bírja lemásolni a füzetébe.

”Mindjárt két óra!!!”

Csodálatos látvány volt. Szinte örökké tartó pillanat. Ahogy Léna futott le a lépcsőn már messziről észrevette a rá váró szüleit. Ők boldog mosollyal és kitárt karral várták lányukat. Léna szaladt, szinte repült. Léptei habkönnyűvé váltak, a télből nyár lett, a hó eltűnt csak a zöld pázsit és a virágok a kertben maradtak meg. A szülei egy kis tó partján álltak és onnan integettek Lénának.

”Gyere édes lányunk, most már nincs baj. Örökre együtt maradunk boldogságban, és békeességben.”

A lány tudta, ez a legnagyobb öröm és nyugalom, amit valaha érzett. Mintha már nem is lenne teste, a gravitáció megszűnne létezni, úgy repült szülei felé.

Ám ekkor a távolból, nagyon mélyről egy furcsa hang ütötte meg fülét. A háta mögül jött.

Robbanás volt, és sikolyok. Kitisztult a látása, erősen süvítettek a hangok a fülébe. Hátranézett, és

látta, ahogy az iskola darabjaira hullik szét a robbanásban; ahogy a diáktársak, a tanárok, az égő

törmelékek között lelik halálukat. Hirtelen elesett. A mennyezet egy darabja ropogással vált el a

plafontól, és csak zuhanni kezdett. Léna eközben előrenézett, szülei integettek neki. Megállt az idő

számára. A végzetes faltörmelék a lány testét a padlóhoz préselte. Vége volt. De Léna tudta, ami

történt, az nem a vég. Az egy új, örök és csodálatos lét kezdete. Lelke boldogan repült szüleihez.

„És ekkor megszólalt a csengő...”

2010.10.8.

Schnabel Annabella

2051 Biatorbágy, Szent László u. 25.

schnabel.annabella@citromail.hu

+36/30-710-70-70